జూదగాళ్లు

వాణిశ్రీ

నన్ను వెండికొండ ప్రాజెక్టుకి ట్రాన్సఫర్ చేసినట్లు ఆర్డర్స్ వచ్చాయి.

నేను విచారించలేదు. నాకు తెలుసు ఏ మారుమూల ప్రాంతానికో నన్ను బదిలీచేస్తారని. నా తప్పేంలేదు. నా డ్యూటీ నేను చెయ్యడం తప్ప. ఎవరి డ్యూటీ వాళ్ళు చెయ్యడం చాలా తప్పు ఇండియాలో. నన్ను ఆ మారుమూలకి ట్రాన్సఫర్ చేయించింది ఎవరో కూడా నేను ఊహించగలను. ఎమ్మెల్యే ఏడుకొండలు. అతగాడి అనుచరులు చేసే దొంగతనాలు, అగడాళ్ళు సహించక పోవటమే నా తప్పు. మర్డర్ కేసులో చిక్కుకొన్న ఆయన బామ్మర్దిని ఆయన స్వయంగా వచ్చి చెప్పినా వదలకపోవడం నా అసమర్థత.

సరే పోనివ్వండి. గులాబీ పువ్వును ఎవరైనా పెంట కుప్పలోకి విసిరితే అది గులాబీ తప్పు ఎలా అవుతుంది?

వెండికొండ ప్రాజెక్టుకి వందమైళ్ళ లోపు ఏ

పట్టణమూ లేదు. దాదాపు నల్లమై మైళ్ళు అడవిలో ఘాట్ రోడ్డులో ప్రయాణం చెయ్యాలి. పట్టణంలో అలవాటుపడినవాళ్ళు అక్కడ వుండలేరు. మా డిపార్టు మెంటులో అది పనిష్మెంట్ ఏరియా క్రింద లెక్క.

కృష్ణానదిమీద అక్కడ ఆనకట్ట కడుతున్నారు. నదికి రెండువైపులా కాలనీలు వెలిశాయి. జనాభా పాతిక వేలు వుంటుందేమో! ఇక అక్కడ కేసులేం వుంటాయి? అంతా ఉద్యోగస్తులు, కార్మికులు. తమ పనేమిటో చేసుకొంటూ వుంటారు. గొడవలెందుకు వుంటాయి అక్కడ? పనీపాటాలేని బేవార్సు జనం వున్న పట్టణాల్లో నేరాలకు కొదవలేదు, పోలీసులకు తీరికాలేదు.

నేను బస్టాండులో దిగగానే మా వాళ్ళు అక్కడ నా కోసం ఎదురుచూస్తున్నారు. లోగడ నా దగ్గర పనిచేసిన యస్. ఐ. జగన్నాథ్, హెడ్ కానిస్టేబుల్ కాలేషా వెండికొండలో వుండటం నాకు సంతోషాన్ని కల్గించింది. వాళ్ళు నన్ను హృదయపూర్వకంగా ఆహ్వానించారు.

నాకు గెస్టు హౌస్‌లో బస ఏర్పాటు చేశారు. ఆ రాత్రికి అక్కడ రెస్టు తీసుకొన్నాను.

ఇన్‌స్పెక్టర్ నటేశన్ మర్నాడు నాకు చార్జి అప్ప జెప్పాడు.

"విష్ యూ బెస్టు ఆఫ్ లక్" అని నా దగ్గర సెలవు తీసుకోవడానికి సిద్ధమయ్యాడు.

"ఎలా వుంటుంది ఇక్కడ?" అన్నాను.

"ఏం లేదు. గోళ్ళు గిల్లుకొంటూ కూర్చోవటమే. ఏ మినిష్టరుగారో వచ్చినపుడు మనకు పని తగులుతుంది. లేదా డామ్ దగ్గర ఏ ప్రమాదమో జరిగితే వెళ్ళా

లొస్తుంది. అంతే. ఇక్కడ మనలాంటి వాళ్ళుండాల్సింది కాదు. ఏ జబ్బుమనుషులో, రిటైర్‌మెంట్ దగ్గరకొచ్చిన ముసలాళ్ళో వుండాల్సిన ప్లేస్" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్ నటేశన్.

నేను నవ్వి వూరుకొన్నాను.

ఇన్‌స్పెక్టర్ నటేశన్ లారీలో సామాను వేసుకొని ఫ్యామిలీతో టాక్సీలో వెళ్ళిపోయాడు.

అతను వుంటున్న గవర్నమెంట్ క్వార్టరు నాకు ఎలాట్ చేశారు. దాదాపు ఎకరం స్థలంలో వుంది ఆ క్వార్టరు. లంకంత కొంప అంటారే అలాగే వుంది. మూడు బెడ్‌రూములు, స్టోర్, కిచెన్, డ్రాయింగ్ రూమ్‌లతో సహా అన్ని సౌకర్యాలు వున్నాయి.

ఇది జనవరి నెల. ఇంకా నాలుగు నెలలవరకూ ఈ లంకంత కొంపలో ఒంటరిగా వుండాల్సిందే. పిల్లలకు పరీక్షలు అయ్యేవరకూ మా వాళ్ళంతా పట్టణంలో వుండాల్సిందే.

అసలు సంవత్సరం మధ్యలో గవర్నమెంటు ఉద్యోగుల్ని ఎందుకు ట్రాన్స్‌ఫర్లు చేస్తారో నాకు చచ్చినా అర్థంకాదు. ట్రాన్స్‌ఫర్ చెయ్యదల్చుకొంటే ఏప్రియల్ జూన్ మధ్యలో చెయ్యాలి. అంతేగాని ఇష్టంవచ్చినట్లు చేస్తే పిల్లల చదువులు ఏం కావాలి? క్రొత్త ప్రదేశాల్లో వాళ్ళకి సీట్లు ఎలా దొరుకుతాయి?

ఏవిటో నా పిచ్చిగాని ఇవన్నీ ఎవడికావాలి? ఈస్టిండియా కంపెనీ రూల్సులో ఇండియా కాలక్షేపం చేస్తోంది.

నైవేద్యం పెట్టేవాళ్ళులేక దేవుడి గుడి పాడుబడినట్లుగా కేసులు లేక నా ఇన్‌స్పెక్టర్ బుర్ర మొద్దుబారి

పోతున్నట్లు అనిపించింది. ఏదైనా కేసు దొరికితే బాగుండును కాలక్షేపంగా వుంటుంది అనుకొంటూ గోళ్లు గిల్లుకొంటూ వుండగా, ఏ దేవతో నా మొర ఆలకించినట్లుగా టెలిఫోన్ రింగైంది.

ఉదయం తొమ్మిదయింది.

ఒకవేళ యస్.ఐ. జగన్నాథ్ నాకు గుడ్ మాణింగ్ చెప్పడానికి కాదు కదా అని సందేహం కలిగింది. నేను నిద్రలేచానో లేదో తెలుసుకోవడానికన్నట్లు, అతను స్టేషన్ కి రాగానే ఫోన్ చేసి పలకరిస్తాడు.

“యస్....” అన్నాను రిసీవర్ ఎత్తి.

“గుడ్ మాణింగ్ సర్!” సందేహంలేదు జగన్నాథే.

“గుడ్ మాణింగ్” అన్నాను.

“ప్రొద్దున్నే కేసు తగిలింది సర్!”

“కేసా!....ఏం కేసు?” వుత్సాహంగా ప్రశ్నించాను.

“మర్డర్ కేసు.”

“మర్డర్ కేసా? వెరీగుడ్....” అన్నాను సంతోషంతో. హమ్మయ్య ఎన్నాళ్టికి మర్డర్ కేసు దొరికిందో! సంబరపడిపోయాను.

జగన్నాథ్ కి నా ధోరణి అర్థంకాలేదేమో ఏదో చెప్పబోయాడు. నేను స్టేషన్ కి వస్తున్నాను. అక్కడ మాట్లాడుకుందాం అని చెప్పి ఫోన్ రెస్టుమీద పడేశాను. హడావుడిగా యూనిఫారం దులిపాను. క్షణాలలో తయారైపోయి జీప్ ఎక్కాను. జీప్ స్టేషన్ ముందు ఆగింది.

నేను జీప్ లో కూర్చుని ఎస్.ఐ.ని రమ్మన్నాను.

“మనకింకా రిటన్ గా కంప్లెయింట్ రాలేదు సర్” అన్నాడు జగన్నాథ్.

"రాకపోతే నేం? అసలు ఎక్కడ జరిగింది మర్డర్ ఎవరు చెప్పారు?" అని ప్రశ్నించాను.

"కాలనీ చివర్లో జరిగిందట సర్. ప్రాజెక్టులో అసిస్టెంట్ ఇంజనీర్ శ్రీధర్ గారి మావగారు చూశారట. శవం గోతాంలో వుందట. భయంతో యింటికి వచ్చేసి అల్లుడికి చెప్పాడట. ఆయన ఫోన్ చేసి చెప్పాడు. రిటన్ కంప్లెయింట్ ఇవ్వమని చెప్పాను. ఆయన వస్తానన్నారు" అన్నాడు జగన్నాథ్.

"ఆయన రాకపోతేనో?" అన్నాను.

జగన్నాథ్ తెల్లబోయి చూశాడు.

"లెటజ్ గో!" అన్నాను సీరియస్‌గా.

ఎస్.ఐ. తేరుకొని కానిస్టేబుల్స్‌ని వెంటబెట్టుకుని జీప్ ఎక్కి కూర్చున్నాడు.

జీప్ అసిస్టెంట్ ఇంజనీర్ శ్రీధర్ యింటిముందు ఆగింది.

పోలీస్ జీప్ యింటిముందు ఆగగానే శ్రీధర్ యింట్లో కలకలం బయల్దేరింది. ఎర్రటోపీని చూడగానే వరండాలో ఆడుకొంటున్న ఇద్దరు పిల్లలు బేర్‌మని ఏడుపు లంకించుకున్నారు. ఆ చుట్టుప్రక్కల క్వార్టర్స్‌లో వున్నవాళ్ళు శ్రీధర్ యింటి వంక తొంగి తొంగి చూస్తున్నారు.

శ్రీధర్ మమ్మల్ని చూసి తెల్లబోయాడు.

"మీరే వచ్చేశారే! నేనే వద్దామనుకొంటున్నాను. డ్రైవర్ ఇంకా రాలేదు" అన్నాడు ఏడవలేక నవ్వు ముఖం పెట్టి.

"కూర్చోండి....రండి...." అంటూ మర్యాద చేశాడు.

"కూర్చోవడం కాదు. ముందు శవం దగ్గరకు వెళ్లాలి"

అన్నాను నేను.

'శవం' మాట వినగానే అతగాడి శరీరం గగుర్పాటు చెందినట్లు ఉలిక్కిపడి కళ్ళు మూసుకొన్నాడు. లోపల నుంచి పంచె కట్టుకొన్న ముసలాయన వచ్చాడు. శ్రీధర్ ఆయన వంక కొరకొర చూశాడు ఇదంతా నీవల్ల నేగదా! అన్నట్లు.

"శవాన్ని చూసింది మీరు కాదు గదా?" అన్నాడు జగనాథ్.

"నేను కాదు మా మావగారు. పిచ్చేశ్వరయ్యగారు. రాత్రే గోంగూర పాలెం నుంచి వచ్చారు" అన్నాడు శ్రీధర్.

"శవం ఎక్కడ చూశారు?" అని ప్రశ్నించాను.

"ఈ ఇళ్ళన్నిటికీ దూరంగా!" అన్నాడు పిచ్చేశ్వరయ్య.

"ఎంత దూరం?"

"రెండు ఫర్లాంగుల దూరం" అన్నాడు.

"మీరొకసారి మాతో వచ్చి ఆ మూట ఎక్కడుందో చూపిస్తారా?" అన్నాను.

"అట్లాగే." అన్నాడు ఆయన.

జీవ్‌లో స్పాట్‌కి వెళ్ళాం.

రోడ్డుకి పది గజాల దూరంలో వుంది గన్నీ బ్యాగ్ మూట.

నేను పరిసరాలన్నీ గమనించాను.

కాలనీకి చాలాదూరం అది. అంతా అడవి. రోడ్డుకి రెండువైపులా పదిగజాల అవతల పెద్ద పెద్ద చెట్లు గుబురుగా వున్నాయి. హత్య కాలనీలో జరిగి వుండొచ్చు. శవాన్ని గోతాంలో కట్టి మోసుకొచ్చి అక్కడ పడే

యడం చాలా శ్రమతో కూడిన పని. హంతకు బలిష్టుడై వుండాలి అనిపించింది.

మూటకి వున్న కన్నంలోంనుంచి చెయ్యి బైటకి వచ్చి వుంది. కొబ్బరి తాడుతో గట్టిగా కట్టివుంది మూతి. దాన్ని విప్పమని ఒక కానిస్టేబులుకి చెప్పాను.

అది కుర్రవాడి శవం. అతనికి పద్దెనిమిది యేళ్ళు వుండొచ్చు. బ్లూ కలర్ చారలున్న పోలిస్టర్ షర్టు, అదే రంగు ప్యాంటు వేసుకొన్నాడు. గొంతు పిసికి చంపినట్లున్నారు. మూతికి నెత్తురు అంటి వుంది. గొంతులో నుంచి నెత్తురు కారి వుండవచ్చు.

శవాన్ని స్టేషన్‌కి చేర్చి ఫొటోగ్రాఫర్‌ని పిలిపించి అన్ని కోణాలలోనూ ఫోటోలు తీయించాను. జనాభా తక్కువే అయినా ప్రాజెక్టు, నదికి రెండువైపులా వున్న కాలనీతో పదిమైళ్ళ వరకూ వ్యాపించి వుంది. శవాన్ని గుర్తుపట్టడానికి ఏం చేయాలో తోచలేదు.

"సార్! ఇక్కడ హెల్తు ఆఫీసువాళ్ళు జీప్‌లో మైక్ ఫిక్స్ చేసి డి.డి.టి. స్ప్రే చేయించుకోమని అనౌన్స్‌మెంట్స్ చేస్తుంటారు. వాళ్ళ జీప్‌లో అన్ని కాలనీలు త్రిప్పి చెప్పిద్దాం. ఎవరోకళ్ళు గుర్తు పట్టక పోరు" అన్నాడు ఎస్.ఐ. జగన్నాథ్.

"అలాగే చెయ్యి" అన్నాను.

ఎస్.ఐ. హెల్తు ఆఫీసర్‌కి ఫోన్ చేశాడు జీప్ కోసం.

2

చనిపోయిన కుర్రాడి పేరు సూర్యనారాయణ. అతనికి వుద్యోగం ఏమీ లేదు. అన్నగారింట్లో వుంటున్నాడు. సూర్యనారాయణ అన్న మురళీకృష్ణ. అతను డామ్ నిర్మా

జానికి సంబంధించిన డామ్ డివిజన్ అనే ఆఫీసులో యు.డి.సి.గా పని చేస్తున్నాడు.

సూర్యనారాయణ తల్లి బోరున ఏడుస్తోంది. మురళీ కృష్ణ భార్య శవం పక్కనే కూర్చుని లోలోపలే కుమిలి పోతోంది. మురళీకృష్ణ తమ్ముడి శవాన్ని చూసినవెంటనే పెద్దగా ఏడ్చాడు. కొంతసేపటికి తేరుకొన్నాడు. మురళీ కృష్ణ తమ్ముడ్ని యెవరో చంపివేశారనే వార్త వినగానే అతని ఆఫీసులో పని చేసే సహోద్యోగులు, తెలిసిన వాళ్ళు, తండోపతండాలుగా వచ్చి శవాన్ని చూసి పోతు న్నారు.

శవాన్ని పోస్టుమార్టం రిపోర్టు కోసం హాస్పటల్ కి పంపించాం.

సూర్యనారాయణ హత్య వెండికొండలో సంచలనం కలిగించింది. ఆ ప్రాంతంలో హత్య జరగడం అదే మొదటిసారని ఒక సీనియర్ కానిస్టేబుల్ నాతో అన్నాడు. అందుకే అంత సంచలనం.

జనం పోస్టుమార్టం చేసే గది చుట్టూ మూగి వున్నారు. నేను ఎఫ్. ఐ. ఆర్. ప్రిపేర్ చేసి సబ్ డివిజనల్ పోలీస్ ఆఫీసర్ గారికి పంపించి రంగంలోకి దిగాను.

సూర్యనారాయణని హత్య చేసినవాళ్ళని పట్టుకొని తీరాలని మనసులోనే ప్రతిజ్ఞ చేసుకున్నాను. ఆ ప్రాంతంలో జరక్క....జరక్క....శాంపిల్ గా ఒక హత్య జరిగింది. దాని అంతు తేల్చకపోతే నా పరువేం గాను?

నలుగురు కానిస్టేబుల్స్ని మఫ్టీలో పోస్టుమార్టమ్ దగ్గర వుండమని ఆదేశించాను. అక్కడ జనం చెప్పుకునే

మాటలు విని నాకు చెప్పాలన్నాను. కొంతవరకు అసలు కారణం తెలిసిపోతుంది.

సాయంకాలానికి శవాన్ని పోస్టుమార్టమ్ చేసి ఇచ్చేశారు. అంత్యక్రియలు అప్పటికప్పుడే ఏర్పాటు చేశారు. విషాదం కమ్ముకుని వున్న ఆ వాతావరణంలో మురళీకృష్ణను ప్రశ్నలు అడిగి బాధపెట్టడానికి నాకు మనస్కరించలేదు.

చీకటి పడిన తర్వాత నేను స్టేషన్‌లో వుండను క్లబ్బుకెళ్ళి టెన్నిస్ ఆడుకుంటాను.

కాని ఆ రోజు క్లబ్బుకి వెళ్ళలేదు. నా ఆఫీసులో కూర్చుని పోస్టుమార్టమ్ రిపోర్టు ముందేసుకున్నాను. అందులోని విషయాలు జాగ్రత్తగా పరిశీలించాను.

'గొంతు పిసికి చంపివుంటారు. ఊపిరి అందక ప్రాణం పోయింది. రాత్రి పన్నెండు ఒంటి గంట మధ్య చనిపోయాడు.' పోస్టుమార్టమ్‌లోని సారాంశం అది.

మఫ్టీలో తిరిగిన కానిస్టేబుల్సు నలుగురు వచ్చి సెల్యూట్ కొట్టారు. ఒకొక్కళ్ళనే రమ్మన్నాను. ముందు పుల్లారావు వచ్చాడు.

"జనం ఏమనుకొంటున్నారు?" ప్రశ్నించాను.

"సంక్రాంతి నెలలో పోయాడు. పుణ్యాత్ముడు అనుకొంటున్నారు సార్!" అన్నాడు పుల్లారావు.

నేను పుల్లారావు వంక తీవ్రంగా చూశాను. వీడు నిజంగా పిచ్చిపుల్లాయ్‌లాగానే వున్నాడే! అనుకున్నాను.

"ఏడ్చినట్లుంది నీ రిపోర్టు. పోయినవాడు పుణ్యాత్ముడో పాపాత్ముడో మన కెందుకు? హత్యకు కారణం ఏమిటో కావాలి మనకి. ఎవరు చేసి వుంటారు? అనే దానికి క్లూ కావాలి" అన్నాను తీవ్రంగా.

పుల్లారావు బెదిరిపోయాడు.

"అటువంటివి యెవరూ అనుకోలేదు సార్!" అన్నాడు.

"ఇక దయ చెయ్యి!" అన్నాను.

పుల్లారావు నిష్క్రమించాడు.

తర్వాత డేవిడ్ వచ్చాడు.

"సూర్యనారాయణ గురించి ఏమనుకుంటున్నారు? ఏదైనా క్లూ అందిందా?"

డేవిడ్ తల వూపాడు.

నాలో ఆశ చిగురించింది.

"సార్! సూర్యనారాయణ అన్నగారింట్లో వుంటున్నాడు" అన్నాడు డేవిడ్.

"తెల్సు" అన్నాను.

"వాళ్ళింటి ప్రక్కనుండే పెద్దిరెడ్డిని కలిశాను. కొన్ని విషయాలు చెప్పాడు సార్!" అన్నాడు డేవిడ్.

"చెప్పు!"

"సూర్యనారాయణ ఇంటర్ తప్పి కూర్చున్నాడట. అన్నగారేమో చదువుకోమని చెప్పాడట. మరది చదువుకి డబ్బు తగలబెట్టడం యెందుకు ఏదోక పనిలో పెట్టమని మొగుడితో పోరుపెడుతుందట వదిన సావిత్రి. చదువు మీద శ్రద్ధ వున్నవాడు పరీక్షలో ఎందుకు తప్పుతాడని తిడుతుందట.

భార్య మాట విని తముడ్ని పనిలో పెట్టాడట. కాని సూర్యనారాయణ ఏ పనిలోనూ సరిగా వుండడట. అత నికి పేకాట పిచ్చి వుందట. రాత్రిం బగళ్ళు పేకాటే నట. అన్న తమ్ముడ్ని కొడుతూ వుంటాడట .వాళ్లమ్మ పెద్దకొడుకుని తిడుతుందట.

పని చేసి డబ్బు తీసుకురాకుండా తేరగా తిని తిరుగుతున్నాడని మరదిని సూటిపోటు మాట లంటుందట సావిత్రి. సూర్యనారాయణ వదినకి యెదురుతిరిగాడట. ఆ మధ్య తల్లి చుట్టాలింట్లో పెళ్ళికని వెళ్ళి నెలరోజులు వుండిపోయిందట. అప్పుడు సూర్యనారాయణ తనని బలపంతం చేశాడని భర్తతో చెప్పి ఏడ్చిందట. అన్న తమ్ముడ్ని బాగా కొట్టాడట.

వదినను మరది బలవంతం చేశాడని తెలిస్తే తన పరువు పోతుందని మురళీకృష్ణ తమ్ముడ్ని ఇంట్లోనుంచి వెళ్ళగొట్టలేదట. తను ఆఫీసునుంచి వచ్చినప్పుడే యింట్లోకి రావాలనీ తను లేనప్పుడు యింట్లో వుండటానికి వీల్లేదని ఆంక్షలు పెట్టాడట. తల్లి ఊర్నించి వచ్చేదాకా అట్లాగే సాగిందట."

డేవిడ్ ఇంట్లో గొడవలన్నీ పెద్దిరెడ్డి చెప్పినవన్నీ చెప్పాడు.

హెడ్ కానిస్టేబుల్ కాలేషా చెప్పిన సంగతులుగూడా కొంచెం బాగానే వున్నాయి.

సూర్యనారాయణ ఆర్నెల్ల క్రితం వరకు బైరాగి నాయుడు అనే కంట్రాక్టర్ దగ్గర మేస్త్రీగా పని చేశాడు. బైరాగినాయుడు చిన్నకూతురు సుజనకి పదిహేనేళ్ళు. తొమ్మిదోక్లాసు చదువుతోంది.

సూర్యనారాయణకి ఆ పిల్లతో స్నేహం కలిసింది. ప్రేమ.... ప్రేమని తిరగసాగారు. పెద్ద కుటుంబంలో పిల్ల. ఇటువంటి స్నేహాలు ఇంట్లో తెలిసి, నాయుడు సూర్యనారాయణని పనిలోనుంచి తీసెయ్యడమే గాక దేహశుద్ధి చేసి జన్మలో ఆ పిల్లవంక చూడొద్దనీ, అలా గనుక తను చూస్తే శాల్తీ గల్లంతైపోగలదనీ వార్నింగ్

యిచ్చి వదిలిపెట్టేశాడు.

ఆ తర్వాత సుజన సూర్యనారాయణ కలుసుకోకుండా వుండగలిగారా? ఓమో చెప్పలేం. అతి రహస్యంగా కలుసుకుంటూ వుండొచ్చు. టౌన్‌లో మాదిరిగా యిక్కడ కష్టం ఏమీలేదు రహస్య జీవులకు. అన్నీ కొండలూ, పెద్ద అడవీను!

నాలుగో కానిస్టేబుల్ పనికి వచ్చే వివరాలు యేమీ చెప్పలేకపోయాడు.

3

మర్నాడు ఉదయం తొమ్మిది గంటలకు మురళీకృష్ణ వుంటున్న క్వార్టర్‌కి వెళ్ళాను. నేను వెళ్ళేసరికి వరండాలో నలుగురైదుగురు కూర్చుని వున్నారు. బంధువులు కాబోలు. అంతా విచారంగా వున్నారు.

జీప్ ఆగిన శబ్దం విని మురళీకృష్ణ యింట్లో నుంచి వచ్చాడు.

నన్ను డ్రాయింగ్ రూమ్‌లో కూర్చోబెట్టాడు.

"మీకు ఎవరిమీదనైనా అనుమానంగా వుందా?" అని ప్రశ్నించాను.

మురళీకృష్ణ జీవంలేని నవ్వు నవ్వాడు.

"నాకు చాలా ఆశ్చర్యంగా వుంది సార్! వాడ్ని చంపడంవల్ల యెవరికి యేమి లాభమో అర్థం కావడం లేదు. ఎవర్ని అనుమానించాలో తోచడం లేదు" అన్నాడు.

"సర్లెండి! హంతకుడు ఎక్కడికి పోతాడు? ఎక్కడున్నా పట్టుకుని తీరతాను" అన్నాను.

అతను మాట్లాడలేదు.

"మీ తమ్ముడ్ని గురించి ఏమైనా చెప్పండి!" అన్నాను

నాకు ఏమీ తెలియనట్లుగానే.

"ఏం చెప్పమంటారు సార్! అంతా నా దురదృష్టం. వాడొక్కడే నాకు తమ్ముడు. చదువు అబ్బలేదు. ఇంటర్ వరకూ నెట్టుకొచ్చాడు. ఇక తర్వాత సాగలేదు. ఇంటర్ చదివినవాడికి యేం వుద్యోగం వస్తుంది సార్ ఈ రోజుల్లో?" అన్నాడు అతను నిట్టూరుస్తూ.

"అవును. ఏమొస్తుంది? ఎమ్మే చదినవాళ్ళే రిక్షాలు తొక్కడానికి సిధపడుతున్నారు" అన్నాను.

"అందుకే వాడికి ఏదైనా పని నేర్పుదామని బైరాగి నాయుడుగారని కంట్రాక్టరు దగ్గర మేస్త్రీగా చేర్పించాను. కంట్రాక్టు వర్కున్న చేయించడం నేర్చుకుంటే చాలు యిట్టే బాగుపడి పోవచ్చు."

"అవును" అన్నాను.

"కాని వాడికి అదీ అబ్బలేదు. అసలు వాడికి పని నేర్చుకుందామనే ధ్యాసే లేనేలేదు సార్!"

"ఏం జరిగింది? అక్కడ మానేశాడా?" అని ప్రశ్నించాను. బైరాగి నాయుడి కూతురితో జరిపిన రొమాన్సు గురించి చెప్తాడా లేదా....అని చూస్తున్నాను.

"వీడు మానెయ్యలేదు. ఆయనే మాన్పించేశాడు" అన్నాడు అతను.

"ఏం? పని సరిగా చెయ్యలేదనా?"

"అవును సార్! వాడికి చిన్నతనం వదల్లేదు. బాధ్యత తెలీదు, పనికిరాడని తీసేశాడు" అన్నాడు అతను.

అతను తమ్ముడు జరిపిన ప్రేమకలాపం దాటవేస్తున్నాడు. బైరాగి నాయుడు పెద్ద కంట్రాక్టరు. అటువంటి ఆయన కూతురి గొడవ పోలీసులకు చెప్పడం

ఎందుకు? అనవసరంగా చెడ్డ పేరు అని జంకుతున్నట్లున్నాడు.

"నాయుడిగారి కూతురితో లావ్ ఎఫైర్ జరిగిందని విన్నానే" అన్నాను.

మురళీకృష్ణ బాంబు ప్రేలినట్లు వులిక్కిపడ్డాడు.

"మీ కిలా తెలుసు?" అన్నాడు వెలా తెలాపోతున్న ముఖంతో.

"పోలీసులకు అన్నీ తెలుస్తాయి" అన్నాను చిన్నగా నవ్వి.

"నిజమో అబద్దమో నాకైతే తెలీదు సార్. నాయుడుగారు నాతో ఏమీ చెప్పలేదు ఆ విషయం. నాకు ఫోన్ చేసి మీ వాడు యిక్కడ పనికి రాడు అని చెప్పాడు. ఆ లౌ ఎఫైర్ గురించి వాళ్ళూ వీళ్ళూ చెప్పారు గాని నేను పట్టించుకోలేదు. ఏదో చిన్నతనం సార్. లోకానుభవం లేదు వాడికి. లేకపోతే పెద్దింటి అమ్మాయిలతో సంబంధం పెట్టుకోవడం యెంత ప్రమాదం?" అన్నాడు అతను.

"మీ తమ్ముడు ఇప్పుడేం చేస్తున్నాడు?"

"డామ్ దగ్గర ఎన్.ఎమ్.ఆర్.గా పెట్టాను. రోజుకి ఏడురూపాయలు యిస్తారు. ఆదివారాలు, పండుగ సెలవుల్లోనూ డబ్బు ఇవ్వరు" అన్నాడు.

"ఎన్.ఎమ్.ఆర్. అంటే ఏమిటి?"

"నామినల్ మస్టర్ రోల్ అంటారు. మా పి.డబ్ల్యూ.డీ.లో. రోజు వారీ కూలీలను అలా పిలుస్తుంటారు."

"రోజూ డ్యూటీకి వెళ్తున్నాడా?"

"వెళ్తే ఫరవాలేదు సార్. సరిగా వెళ్ళడు.

పేకాడుతూ కూర్చుంటాడు" అన్నాడు మురళీకృష్ణ.

"ఎక్కడ ఆడుతుంటాడు? ఏదైనా క్లబ్బులోనా?"

"ఇక్కడ క్లబ్బులేం వున్నాయి పేకాటకి. వాడి ఫ్రెండ్స్ రూమ్‌లో ఆడుతుంటాడు. వాళ్ళంతా బాచిలర్స్."

"ఎక్కడ వాళ్ళ రూమ్?"

" 'సి' బ్లైపు క్వార్టరు. నెంబరు నూట ఏడు" అన్నాడు మురళీకృష్ణ.

నేను ఆ నెంబరు నోట్ చేసుకున్నాను.

"సరే ఒక్క విషయం చెప్పండి. ఆదివారం రోజు మీ తమ్ముడు యెక్కడెక్కడికి వెళ్ళాడో, ఆఖరిసారి మీరు అతన్ని యెప్పుడు చూశారో చెప్పగలరా?"

"ఆదివారం వాడిని భోజనానికి వచ్చినప్పుడు చూశాను సార్. వాడు ఒంటి గంటకు వచ్చాడు. నేను అప్పటికే భోజనం చేసి పేపరు చదువుతున్నాను. ఆలస్యంగా వచ్చినందుకు కేకలు వేశాను. వాడు సమాధానం ఏమీ చెప్పలేదు. ఎన్ని తిట్టినా వాడు లెక్క చెయ్యడు లెండి.

నేను పేపరు చదివి నిద్రపోయాను. నాలుగు గంటకు లేచాను. అప్పటికి వాడు లేడు. ఎప్పుడో వెళ్ళిపోయాడు. ఇక అంతే సార్. వాడు ఆ రాత్రి రాలేదు. రోజుల తరబడి వాడు రాకుండా వుండడం మాకు మామూలే. అందుకనే గాబరా చెందలేదు. ఇలా జరుగుతుందని మాకేం తెలుసు సార్!" అన్నాడు మురళీకృష్ణ బాధపడుతూ.

తర్వాత నేను అతని భార్య సావిత్రిని, అతని తల్లిని ప్రశ్నించాను. వాళ్ళూ అదే చెప్పారు. మధ్యాహ్నం రెండు

స్నేర ప్రాంతంలో యిల్లు వదిలి వెళ్ళినవాడు మళ్ళీ రాలే దని. అయినా వాళ్ళు ఏం చెప్పగలుగుతారు బేవార్సుగా తిరిగేవాడి గురించి.

తమ్ముడు యెంత దుర్మార్గుడైనా చేజేతులా చంపేంత క్రూరుడిగా కనిపించలేదు మురళీకృష్ణ. అతన్ని అనుమా నించడం అనవసరం అనిపించింది.

4

'సి' వైపు క్వార్టర్ నెంబరు నూటయేడుకు తీసుకెళ్ళ మని డ్రైవర్‌కి చెప్పాను.

డ్రైవర్ పది నిమిషాల్లో ఆ క్వార్టర్ ముందు జీప్ ఆపాడు. కాని అందులో యెవరూ లేరు. తలుపుకి తాళం కప్ప వ్రేలాడుతూ వుంది. అంటే కుర్రాళ్ళంతా డ్యూటీ లకు పోయివుంటారు. వీళ్ళని పట్టుకోవాలంటే రాత్రిళ్ళే తప్ప పగలు లాభంలేదు.

వాళ్ళని పట్టుకొచ్చే బాధ్యత ఎస్.ఐ. జగన్నాథ్ మీద పెట్టాను.

రాత్రి ఎనిమిది దాటింది అప్పుడు. భోజనం చేసి కిళ్ళీ నములుతూ స్టేషన్లో కూర్చున్నాను ఎస్.ఐ. కోసం యెదురు చూస్తూ.

గంట దాటినా వ్యాన్ తీసుకెళ్ళిన ఎస్.ఐ. జాడ లేదు. నిద్ర వస్తున్నట్లుగా అనిపించి టీ తెప్పించుకుని త్రాగాను. ఎవరికోసమైనా వెయిట్ చెయ్యడమంత బోరింగ్ మరొకటి వుండదని అనిపించింది నాకు ఆ సమ యంలో. అలా నేను పరమ బోర్ ఫీలౌతూ వుండగా వ్యాన్ స్టేషన్‌ముందు ఆగింది.

అందులో నుంచి ముందు మా ఎస్.ఐ., తర్వాత కాని స్టేబుల్సు, ఆ తర్వాత నలుగురు కుర్రాళ్ళు దిగారు.

అందులో నల్లగా పొట్టిగా వున్నవా డొకడు. వాడి పేరు నాగరాజట. టైపిస్టుగా పని చేస్తున్నాడట. క్వార్టరు అతని పేరుతోనే ఎలాట్ అయిందట. మిగిలిన ముగ్గురిలో ఒకడు డామ్‌లో మేస్త్రీగా పని చేస్తున్నా డట, మరొకడు టెలిఫోన్ ఎక్స్చేంజీలో ఆపరేటరట, ఇంకొకడు గుమస్తా.

అంతా వాడలిపోతున్నారు స్టేషన్‌లో నిల్చుని. భయంతో వణికిపోతున్నారు. వాళ్ళ గొంతుల్లో నుంచి మాటలే సరిగా రావడంలేదు. చచ్చిపోతున్నవాళ్ళలా నీరసంగా నిలబడ్డారు. ఇప్పుడో యింకా సేపటికో పోలీసులు తమని లాఠీలతో చావ బాదుతారేమో నన్న భయం వాళ్ళ నరం నరంలో అలజడి రేపుతోంది.

“అట్లా వణికిపోకండి. అడిగినదానికి సమాధానం చెప్పండి. తెలిసినదంతా నిజం చెప్పండి. ఏ మాత్రం దాచారో మీరు స్టేషను దాటి బైటికి పోరు” అని సింహంలా గర్జించాను.

దాంతో పొట్టిగా వున్న టైపిస్టుగాడు బేర్ మన్నాడు.

“నాకేం తెలీదు సార్! నన్ను వదలిపెట్టండి. మీ కాళ్ళు పట్టుకుంటా!” అంటూ అమాంతం నా కాళ్ళమీద పడిపోయి ఏడవడం మొదలెట్టాడు.

నాకు చచ్చే నవ్వొచ్చింది. కాని నవ్వితే వాళ్ళకి అలుసు. ఆ సమయంలో నవ్వగూడదు.

“ఛే....ఛే....ఏమిటీ వెధవ న్యూసెన్స్!....ఏయ్! కాలేషా! వీడ్ని తియ్యి!....ఛీ....ఛీ....ఎందు కట్లా ఆడదానిలా యేడుస్తావ్! సిగ్గు లేదూ!” అని గట్టిగా అరిచాను.

ఇద్దరు కానిస్టేబుల్స్ వచ్చి వాణ్ణి లేవదీశారు.

"ఆఁ. ఇప్పుడు చెప్పండి. మీరు రోజూ పేకాడు తుంటారా మీ రూమ్‌లో?" ప్రశ్నించాను.

"రోజూ ఆడం సార్! ఎప్పుడన్నా ఆడుతుంటాం. తప్పయిపోయింది. ఇంకెప్పుడూ ఆడం సార్!"

"ఎప్పుడన్నా అంటే?"

"సెలవలప్పుడు సార్! ఏమీ తోచక ఆడుకుంటాం సార్!...."

"నోర్ముయ్‌రా రాస్కెల్! అబద్ధం చెప్పొద్దని ముందే చెప్పానా లేదా?" అని గాండ్రించాను.

వాళ్ళు నలుగురూ నోట మాటలు రాక గొర్రెల్లా తలలు వూపారు.

"మరి అబద్ధం యెందుకు చెప్తున్నారు? ఈ రోజు ఏ వారం?"

"మంగళవారం సార్!"

"ఏవైనా సెలవు వుందా?"

వాళ్ళు ముఖాలు చూసుకుంటున్నారు.

"మాట్లాడరేం?" బాంబులా పేలాను.

వాళ్ళు దడుచుకుని "లేదు సార్!" అని కోరస్ పాడారు.

"మంగళవారం ఆడుతున్నారంటే రోజూ ఆడు తున్నట్లు లెక్క! అంతేనా?"

"అంతే సార్!" అన్నారు నీరసంగా.

"వూఁ....అయితే మీరు రోజూ పేకాట ఆడతారు. అంటే జూదగాళ్ళు అన్నమాట మీరు! గాంబ్లర్స్..." అన్నాను.

"కాదు సార్!........" అంటూ యేదో చెప్ప

బోయారు.

"నోర్మయ్యండి. మీ రనేదేమిటో నాకు తెలుసు. మేము గాంబ్లర్స్ కాదు....ఏదో సరదాగా ఆడుకుంటు న్నాం అని అంటారు. ఏ సెలవురోజునో ఆడుకునేవాళ్లని హాబీగా ఆడుకుంటున్నారని చెప్పుకోవచ్చు. రోజూ ఆడే వాళ్ళు మాత్రం గాంబ్లర్సే! అండర్‌స్టాండ్!"

వాళ్ళు తలలు వూపారు గట్టిగా.

"ఇప్పుడు చెప్పండి. మీ ఫ్రెండ్ లేట్ సూర్యనారా యణ గాంబ్లరేనా?"

వాళ్ళ నోళ్ళు వూడుకుపోయాయి. కక్కాలేక మింగ లేక అన్నట్లుంది వాళ్ళ పరిస్థితి.

"మాట్లాడరేం?"

"గాంబ్లరే సార్!"

"ఆ రోజు అంటే సూర్యనారాయణ చచ్చిపోయిన రోజు! ఐ మీన్ సండే యేం జరిగిందీ వివరంగా చెప్పండి."

"ప్రొద్దున తొమ్మిదింటికి మొదలుపెట్టాం సార్!"

"వూఁ...."

"మధ్యాహ్నం ఒంటి గంట అవుతూ వుండగా లేచి పోయాం సార్!"

"వూఁ....తర్వాత."

"తర్వాత ఇక లేదు సార్!"

"ఇక లేదా? యేం లేదు?"

"ఆడలేదు సార్!"

"ఏం?"

"మ్యాట్నీ సినిమా కెళ్ళాం సార్!"

"ఏమిటీ సినిమా కెళ్ళారా? పేకాట మానేసి

సినిమా కళ్ళారా? ఆశ్చర్యంగా వుందే! యిటువంటి వింత ఎప్పుడూ వినలేదు నేను" అంటూ ఆశ్చర్యం ప్రకటించాను.

"ఒట్టు సార్! తల్లితోడు" అని అందులో ఒక మూర్ఖుడు ఒట్టు పెట్టుకున్నాడు.

"పేకాట మానేసి సినిమా కళ్ళారంటే అందులో మీ అభిమాన నటుడు వున్నాడన్న మాట. యామ్ ఐ కరెక్టు?"

"కరెక్టు సార్! అందులో అమితాబచ్చన్ హీరో సార్! మా ఫేవరెట్ సార్!"

"సినిమా పేరేమిటి?"

"గ్రేట్ గాంబ్లర్!"

"గాంబ్లర్స్ గ్రేట్ గాంబ్లర్ సినిమా కళ్ళారన్న మాట!" నవ్వు ఆపుకుంటూ అన్నాను.

వాళ్ళ ముఖాలు సిగ్గుతో ఎర్రబడిపోయాయి.

"సినిమానుంచి వచ్చాక ఏం చేశారు? మళ్ళీ రాత్రి సెషన్స్ మొదలుపెట్టారా?"

"సినిమా నుంచి వచ్చేసరికి పది దాటింది సార్! అయ్యరు హోటల్లో భోజనం చేసి వచ్చి పడుకున్నాం సార్!"

"ఏమిటీ! మ్యాట్నీ వదిలేసరికి రాత్రి పది దాటిందా? మీ కేమైనా మతిపోయిందా?" పిచ్చిగా అరిచాను.

"అదికాదు సార్! మ్యాట్నీ తర్వాత ఫస్టు షో కూడా చూశాం సార్!"

"ఒకే సినిమా రెండుసార్లు అదీ షో తర్వాత షో చూశారా! మీ కేమైనా పిచ్చెక్కిందా?" గట్టిగా కేకలు

పెట్టాను.

"ఒట్టు సార్!"

"సార్! ఇట్లా చూసే పిచ్చివాళ్ళు దేశంలో చాలా మంది వున్నారు. ఇదేం వింత కాదు. ఇటువంటి పిచ్చివాళ్ళుండబట్టే అమితాబచ్చన్ పిక్చర్ కి ముప్పై లక్షలు అడుగుతున్నాడట" అన్నాడు ఎస్.ఐ. జగన్నాథ్.

"అంత వరకూ సూర్యనారాయణ మీతోనే వున్నాడా?"

"వున్నాడు సార్! మాతోపాటే భోజనం చేశాడు. తర్వాత ఇంటికెళ్ళిపోయాడు. అంతే సార్! మళ్ళీ మాకు కనిపించలేదు సార్! తెల్లవారి హత్య చేశారని తెలిసి మాకు ఆశ్చర్యంవేసింది."

"అంటే దాదాపు పదిగంటలవరకూ మీతోనే వున్నాడన్నమాట. ఆ తర్వాత ఎటు పోయాడో మీకు తెలీదు!....అంతేనా? ఏం కథ అల్లార్రా!...." అని పకపక నవ్వాను.

వాళ్ళు బిత్తరపోయి చూశారు.

"నిజం సార్!...." ఏమిటో చెప్పబోయారు.

"షటప్ రాస్కెల్స్! మీతో నిజం ఎట్లా చెప్పించాలో నాకు తెలుసు. కాలేషా! వీళ్ళకివ్వాల్సినవి ఇవ్వు నిజం చెప్తారు" అన్నాను.

కాలేషా లాఠీ పట్టుకొని యమకింకరుడిలా వాళ్ళ మీదకి వెళ్ళాడు. కాలేషా దెబ్బపడకముందే టైపిస్టు మానవుడు కవ్వున కేకపెట్టి దబ్బున క్రిందపడిపోయాడు. ఓరి వీడి భయం నాశనంకాను. కొంపదీసి గుండాగి చచ్చాడా ఏం అని నాకు సందేహం కలిగింది. చావలేదు గాని స్పృహ తప్పిపోయాడు వస్రాడు.

చన్నీళ్ళు ముఖాన చల్లిన తర్వాత కాసేపటికి తేరుకొన్నాడు. తెలివిరాగానే అమాంతం నా కాళ్ళు పట్టుకొన్నాడు ఏడుస్తూ!

నేను బిత్తరపోయాను అతగాడి పిచ్చిచేష్టలకి. వీడికి నిజంగా అంత భయం వుందా? లేక నాటకం ఆడుతున్నాడా అని సందేహం మొలకెత్తింది.

కుర్రాళ్ళు చదువుకొన్నవాళ్ళు. పైగా గవర్నమెంటు ఉద్యోగం చేస్తున్నారు. కాబట్టి రఫ్‌గా హేండిల్ చెయ్యడం బాగుండదని వూరుకోమన్నాను. లేకపోతే మావాళ్ళు పప్పు రుబ్బినట్లు రుబ్బేవాళ్ళు.

"సరే! మీరీ రాత్రికి నిద్రచెయ్యండి. తెల్లారినా నిజం చెప్పుదురుగాని" అని వాళ్ళని సెల్‌లో పడెయ్యమని ఆర్డర్ వేశాను.

మా వాళ్ళు వాళ్ళని లాక్కెళ్ళి సెల్‌లో పడేశారు.

రైపిస్టు మానవుడు ఏడుపు కంటిన్యూ చేస్తూనే వున్నాడు. మిగిలినవాళ్ళు ముగ్గురు పైకి ఏడవడం లేదుగాని లోలోపల ఏడుస్తున్నారు.

5

మర్నాడు వుదయం వాళ్ళకి టిఫిన్, కాఫీలు తెప్పించి మళ్ళీ మొదలు పెట్టాను ఇంటరాగేషన్.

పదిదాటిన తర్వాత ఇక తమకు తెలియదనే మాట మీదే స్టాండయ్యారు. పోనీ బైరాగి నాయుడి కూతురు సుజనతో లౌ ఎఫైర్ గురించి చెప్పమన్నాను. ఆ రోజా నుంచి అతను సుజనను కలుసుకోలేదని నమ్మకంగా చెప్పారు.

కాని నాకు డౌట్ తీరలేదు. ఈ ప్రేమికుల్లో కూడా రకరకాల మనస్తత్వాలు కల వాళ్ళు వుంటారు.

కొందరేమో తమ సంగతి మూడో కంటికి తెలియ కూడదని కోరుకొంటారు. మరి కొందరు తనకా అమ్మాయితో స్నేహం వుందనే సంగతి అంతా తెలుసుకోవాలనే ఉద్దేశ్యంతో వుంటారు. చెప్పలేం ఏ సంగతీ!

సూర్యనారాయణ కేసు వేరు. వాళ్ళ విషయం అందరికి తెలిసిపోయింది. కలుసుకోగూడదని కట్టడి. కాబట్టి ఎంతో రహస్యంగా అతి జాగ్రత్తగా కలుసుకొంటూ వుండి వుండొచ్చు! అది మళ్ళీ బైరాగినాయుడి నోటీస్‌కి వెళ్ళి.... ఈ మర్డర్!

పుత్రవాళ్ళు పదికావచ్చింది ఆఫీసుకి వెళ్ళిపోతామని ప్రతిమాలసాగారు. సరే, పిలిచినప్పుడు స్టేషన్‌కి రావాలని చెప్పి, వదిలేశాను.

నాకు అనుమానం కంట్రాక్టర్ బైరాగి నాయుడి మీదనే వుంది. లేకపోతే సూర్యనారాయణని చంప వలసిన అవసరం, చంపేంత ధైర్యం ఎవరికి వుంది ఆ కాలనీలలో?

బైరాగి నాయుడికంటే ముందు అతని కూతురు సుజనని ప్రశ్నిస్తేనే కొంత విలువైన సమాచారం బైట పడుతుందని అనిపించింది. ఆ అమ్మాయిని పోలీస్ స్టేషన్‌కి పిలిపించడం బాగుండదు. కాబట్టి, నేనే ఆ అమ్మాయిని కలుసుకోవాలని నిశ్చయించుకొన్నాను.

నేను ఎండాకాలం వేసుకోవడానికి కుట్టించుకొన్న లాల్చీ పైజామా ధరించి బయల్దేరాను. నేను అసలే క్రొత్త. నన్ను తెలిసినవాళ్లు బహు కొద్దిమంది. అదీ టెన్నిస్ ఆటలో పరిచయమైన ఆఫీసర్లు.

నేను పోలీసువాడినని ఎవ్వరూ గుర్తించలేరు.

వి.క.పి. జూనియర్ కాలేజీకి బయల్దేరాను. సుజన

అందులో పదోక్లాసు చదువుతున్నది.

ఎస్. భావనారాయణ, ప్రిన్సిపాల్ అనే నేమ్ బోర్డు వున్న రూమ్‌కి వెళ్ళాను. ప్రిన్సిపాల్ నన్ను ఎగాదిగా చూశాడు. నన్ను నేను పరిచయం చేసుకొన్నాను. నేను పోలీస్ ఇన్స్‌పెక్టర్‌నని తెలిశాక ఆయన ముఖం వంద ఓల్టేజీల బల్బులా వెలిగింది.

"గ్లాడ్ టూ మీట్ యూ!" అని కరచాలనం చేసి బెల్ కొట్టి అర్జంటుగా రెండు కాఫీలు పట్రమ్మని జవాన్ని పంపించాడు.

నేను వచ్చిన పని చెప్పాను. ఆ అమ్మాయితో ఏకాంతంగా మాట్లాడాలని కోరిక వెలిబుచ్చాను.

దానికేం నేనా అమ్మాయిని పిలిపించి క్లాస్‌కి వెళ్తాను. మీరు మాట్లాడండి. నేను రూమ్‌లో లేకపోతే లోపలకు ఎవరూ రారు. నేను జవానుకిచెప్పి వెళ్తాలెండి అన్నాడు.

ఇంతలో కాఫీలు వచ్చాయి. ప్రిన్సిపాల్ సుజనను పిలిపించాడు.

"చూడమ్మా! వీరు ఇక్కడ పోలీస్ ఇన్స్‌పెక్టర్! నీతో ముఖ్యమైన విషయం మాట్లాడాలట" అన్నాడు.

ఆ అమ్మాయి భయం....భయంగా నా వంక చూసింది.

ప్రిన్సిపాల్ వెళ్ళిపోయాడు.

నేనా అమ్మాయిని పరీక్షగా చూశాను.

పదహారేళ్ళు వుండొచ్చు ఆమెకు. ఎత్తుగా పుష్టిగా వుంది. ఆమె శరీరం గులాబీ పువ్వు రంగులో నిగనిగలాడుతోంది. ముఖం కోలగా అందంగా వుంది. ఖరీదైన బట్టల్లో ఆకర్షణీయంగా అప్పుడే విచ్చుకొన్న ముద్ద మందారంలా వుందామె.

"కూర్చోమ్మా!" అన్నాను.

"ఫరవాలేదండీ!" అంది నేల చూపులు చూస్తూ.

"అలా కాదు. కూర్చుంటే నే బాగుంటుంది. కూర్చోమ్మా!" అన్నాను.

మొహమాటపడుతూ కూర్చుంది. నేనెందుకు వచ్చానో ఆమె ఈ పాటికి వూహించి వుండొచ్చు. అందుకే ఆమె ముఖంలో ఆందోళన కొట్టొచ్చినట్లు కనిపిస్తోంది.

"నీ పేరు సుజన కదూ!"

"అవునండీ."

"నువ్వు భైరాగి నాయుడుగారి అమ్మాయివి కదూ!"

"అవునండీ."

"ఏంలేదు. మొన్న సూర్యనారాయణ అనే కుర్రాడ్ని ఎవరో హత్య చేశారు. నీకు తెలిసే వుంటుంది. ఆ కేసులో నిన్ను కొన్ని విషయాలు అడగాలని వచ్చాను" అన్నాను.

ఆమె ముఖం వెలతెలాపోయింది సూర్యనారాయణ పేరు వినగానే.

"అతను మీ నాన్నగారి దగ్గర మేస్త్రీగా పనిచేశాడట గదా?"

ఆమె తల వూపింది 'ఔ'నన్నట్లుగా.

"అతనూ, నువ్వూ ప్రేమించుకున్నారా?"

తన ప్రక్కనే బాంబు పడినట్లు అదిరిపడింది సుజన. అంత డైరెక్టుగా ఎవరూ అడిగివుండరు ఆమెనింతవరకూ.

ఆమె కళ్ళల్లో గిర్రున నీళ్ళు తిరిగాయి. పెదవులు అదురుతున్నాయి దుఃఖంతో. ఏడుపు ఆపుకోలేక పోయింది.

"ప్లీజ్! ఏడవకమ్మా! .... ఎవరైనా చూస్తే బాగుండదు" అన్నాను.

కొంచెం సేపటి వరకూ ఆమె దుఃఖంనుంచి తేరుకోలేక

పోయింది. ఆ కొద్దిసేపటికే ఆమె కళ్ళు కెంపుల్లా ఎర్రబడి పోయాయి. ముఖంలో కళాకాంతులు పోయి దిగులు చోటు చేసుకుంది.

"నా ప్రశ్నకు సమాధానం చెప్పనవసరంలేదు. నేను గ్రహించాను. అతని పేరు వినగానే నీకు ఏడుపు వచ్చిందంటే తెలుసుకోవచ్చు నువ్వెంతగా ప్రేమించావో!" అన్నాను.

ఆమె కళ్లెత్తి నా వైపు అభిమానంగా చూసింది.

"మా నాన్నకి ఆ విషయం తెలిసి అతన్ని కొట్టి పనిలోనుంచి తీసివేశాడు. మళ్ళీ నిన్ను కలుసుకుంటే చంపుతానని బెదిరించాడు. అదంతా జరిగిపోయింది. నాకు కావలసిన విషయం ఏమిటంటే ఆ తర్వాత నువ్వూ సూర్యనారాయణ ప్రేమించుకుంటూనే వున్నారా? అప్పుడప్పుడూ కలుసుకునేవారా? నిజం చెప్పు. నేనెవరికీ ఈ విషయాలు తెలియనివ్వను" అన్నాను.

నేను ఎంతో బ్రతిమాలిన తర్వాత ఆమె అంగీకరించింది తనూ సూర్యనారాయణ అప్పుడప్పుడూ రహస్యంగా కలుసుకుంటున్న సంగతి. ఆమె నిజాయితీకి ఎంతగానో మెచ్చుకున్నాను.

"ఆఖరిసారి ఎక్కడ కలుసుకున్నారు? ఎన్ని రోజుల క్రితం."

"వారం క్రితం కలుసుకున్నాం. ఆ రోజు ఇరిగేషన్ మినిష్టర్‌గారు డామ్ సైట్ విజిట్ చేశారు. మా నాన్న చాలా హడావుడిగా వున్నాడు."

"ఎక్కడ కలుసుకున్నారు?"

"దేవస్థానం సత్రంలో" అంది సుజన.

ఓరి వీళ్ళ తెలివి తెల్లారిపోనూ అని ఆశ్చర్యం కలి

గింది నాకు. అక్కడ ఒక కొండమీద ఈశ్వరాలయం వుంది. ఆ దేవుడి సత్రాన్ని వీళ్ళు ప్రేమ సత్రంగా మార్చుకున్నారన్నమాట. బాగుంది—అనుకున్నాను.

మేము మాట్లాడుకుంటూ వుండగా పద్మాలు గేళ్ళ కుర్రాడు లోపలకు వచ్చాడు.

"అక్కా!" అని పిలిచాడు నన్ను ఎగాదిగా చూస్తూ.

"ఎవరు మీ తమ్ముడా?" అన్నాను.

"అవునండీ" అంది.

నేను ఆమె దగ్గర సెలవుతీసుకుని వెళ్ళిపోయాను.

6

నేను తన కూతుర్ని కాలేజీలో కలిసి ప్రశ్నించిన సంగతి తెలిసి బైరాగి నాయుడికి కోపం వచ్చినట్లుంది. స్టేషన్‌కి వచ్చాడట నాతో మాట్లాడాలని. నేనప్పుడు లేను. మళ్ళీ సాయంకాలం వస్తానని చెప్పి వెళ్ళాడట. ఆయన వచ్చినప్పుడు యస్.ఐ. జగన్నాథ్ వున్నాడు.

"ఆయన చాలా పలుకుబడి వున్న కంట్రాక్టరు సార్!" అన్నాడు జగన్నాథ్ నన్ను హెచ్చరిస్తున్నట్లుగా.

"ఏం అయితే?" అన్నాను తీవ్రంగా.

ఎస్. ఐ. కంగారుపడ్డాడు. నా ధోరణి చూసి.

"అది కాదు సార్! అటువంటి వాళ్ళతో మనకెందుకు?" అన్నాడు నర్మగర్భంగా నవ్వుతూ.

నాకు తెలుసు జగన్నాథ్ వుద్దేశ్యం ఏమిటో! పలుకుబడి కలిగిన వాళ్ళతో పేచీ ఎందుకు అంటాడు. ఈ రోజుల్లో పలుకుబడి లేనివాడెవడు? ఏదో ఒక రకంగా నాలుగు రాళ్ళు సంపాదించిన వాడల్లా తనే ఈ దేశాన్ని పరిపాలిస్తున్నంత ధీమాగా వుంటాడు.

"జగన్నాథ్. నేరస్తుడు ఎవరైనా వదిలిపెట్టేదిలేదు. పలుకుబడి వుందని వదిలేస్తే ఈ రోజుల్లో ఎవర్నీ పట్టుకోలేం" అన్నాను.

అన్నట్లే సాయంకాలం సుడిగాలిలా వచ్చాడు బైరాగి నాయుడు.

మనిషి డెయిరీ ఫారంలో వుండే సంకర జాతి దున్నపోతులా బలిసి వున్నాడు. బట్టలు విప్పేస్తే ఎలుగుబంటి అనిపించేటట్లు వంటినిండా గుబురుగా వెంట్రుకలు పెరిగి వున్నాయి. ఇటువంటి వికారాకారుడికి సుజన వంటి బంగారు బొమ్మ ఎలా పుట్టిందా? అని కొన్ని క్షణాలు ఆలోచించాను.

"నమస్తే ఇన్స్పెక్టర్! నా పేరు బైరాగి నాయుడు. ఇక్కడ కంట్రాక్టులు చేస్తున్నాను. మినిష్టర్ యోగేంద్రం నాయుడు మా బాబాయే" అన్నాడు.

బైరాగి నాయుడి అహం ఏమిటో నాకు అర్థమైంది. వాళ్ళ బాబాయి మినిష్టర్. అదీ సంగతి.

"గ్లాడ్ టూ మీట్ యూ! మీ గురించి విన్నాను. మిమ్మల్ని కలుసుకోవాలని నేనే అనుకుంటున్నాను. మీరే వచ్చారు" అన్నాను అతనితో కరచాలనం చేస్తూ.

"ఒక సంగతి అడిగిపోదామని వచ్చాను" అతను నెమ్మదిగా మాట్లాడుతున్నా కోపం ధ్వనిస్తోంది కంఠంలో.

"ఏమిటి?"

"మీరు నిన్న మా అమ్మాయిని కాలేజీలో మీట్ అయ్యారట గదా?"

"అవును."

"అదే ఎందుకని అడుగుతున్నాను?" తీవ్రంగా వుంది

అతని కంఠం.

"అదేం ప్రశ్న? ఒక మర్డర్ కేసులో వివరాలు అడగడానికి మీట్ అయ్యాను. అదీ ప్రిన్సిపాల్ పర్మిషన్‌తో."

"మా అమ్మాయి మైనర్. ఏదైనా నా ద్వారా జరగాలి."

"ఇది మర్డర్ కేసు. పెళ్ళి కేసు కాదు మేజర్ మైనర్ అని వాదించడానికి" అన్నాను.

"మర్డర్ కేసుతో మా అమ్మాయికి సంబంధం యేమిటి?"

"పోనీ మీకు సంబంధం వుందా?"

"మిస్టర్ ఇన్‌స్పెక్టర్! మీరు యెవరితో మాట్లాడుతున్నారో తెలుస్తోందా....?" అన్నాడు అతను ఆవేశంతో.

"తెలుసు మిస్టర్ బైరాగినాయుడూ! తమకి డబ్బు పలుకుబడి వుందని అహంకారంతో మాట్లాడకండి."

"అహంకారం యెవరికో తెలుస్తూనే వుంది. అధికారం వుందని యిష్టం వచ్చినట్లు మాట్లాడకండి. ఎవడో దారిన పోయే దానయ్య మర్డర్ కేసు మాకేం సంబంధం?"

"దారిన పోయే దానయ్య అయితే కేసే లేదు. అతను మీ దగ్గర మేస్త్రీగా పని చేశాడు. మీ అమ్మాయి అతనూ ప్రేమించుకున్నారు. విచ్చలవిడిగా తిరిగారు. మీ రతన్ని తన్ని వెళ్ళగొట్టారు. మళ్ళీ కలుసుకుంటే చంపుతానని బెదిరించారు. అంతకంటే యింకేం కావాలి? అతన్ని చంపడానికి మీకు కారణం వుంది. ఎవరికేం పట్టింది లేకపోతే."

బైరాగి నాయుడు పక పక నవ్వాడు. వికృతంగా

వుంది అతని నవ్వు.

"ఇన్‌స్పెక్టర్! నేను అందరిలా పిరికివాడిని కాను చాటుమాటుగా చంపడానికి. పబ్లిగ్గా మర్డర్ చేసే వాడిని. నా దగ్గర పది లారీలున్నాయి. అందులో ఒక్కటి చాలు. నడిరోడ్డుమీద పట్టపగలు ఎక్కించి యాక్సిడెంటుగా నిరూపించి వుండేవాణ్ని. అంతే గాని, ఇట్లా తెలివితక్కువగా, పిరికితనంగా చేయించేవాడిని కాను".

బైరాగి నాయుడు గబగబా వాగి వెళ్ళిపోయాడు. అతను వెళ్ళిపోయాక గాలివాన వెలిసినట్లయింది.

7

బైరాగి నాయుడి చర్యలను గమనించడానికి ఒకళ్ళను కాదు నలుగుర్ని నియమించాను. కాని నాకు ఏ విధమైన క్లూ దొరకలేదు.

అతని దినచర్య యాంత్రికంగా వుంది. ప్రొద్దున్నే లేచి డొమెస్టిక్ ‌కి వెళ్ళటం, అక్కడ కొంతసేపు వుండి అడ్మినిస్ట్రేటివ్ ఆఫీసులకు తిరిగి ఇంటికెళ్ళిపోవటం భోజనం వేళకి. మళ్ళీ మూడు నాలుగయ్యాక వర్క్ స్పాట్‌కి వెళ్ళటం, రాత్రి ఎనిమిదింటికి చేరటం.

అతని దగ్గర క్లోజ్‌గా మూవ్ అవుతూ ఈ మధ్య ఎవరైనా వెళ్ళిపోయిన వాళ్ళున్నారా అని గూడా ఎంక్వయిరీ చేశాను. అటువంటి వాళ్ళెవరూ తగలేదు.

కాలం కలిసివస్తే నడిచివచ్చే పిల్లలు పుడతారని సామెతగా ఈ కేసుకు సంబంధించిన క్లూ దొరికింది నెల రోజుల తర్వాత.

మాధవ్ అని సినిమా డైరెక్టరొకడు నా స్నేహితుడున్నాడు. వాడు లొకేషన్స్ చూడ్డానికి అక్కడికి

వచ్చాడు. నేను అక్కడే వుంటున్నానని తెలిసి నా దగ్గరికి వచ్చి తిష్టవేశాడు.

"గస్టు హౌస్ కన్నా నీ క్వార్టరు వెయ్యిరెట్లు బాగుందిరా! రేపు షూటింగ్‌కి వచ్చినప్పుడు నీ దగ్గరే వుంటాను" అన్నాడు.

"అట్లాగే వుండుగాని, ఆడవాళ్ళని మాత్రం నా కొంపలోకి తీసుకరాకు" అని జోక్ చేశాను.

"ఏం అంత భయం? నిన్నేం కొరుక్కు తినరే" అన్నాడు వాడు నవ్వుతూ.

"అందుకు కాదు. సినిమా తారలున్నారని తెలిస్తే జనం నా కొంపచుట్టూ మూగుతారు. వాళ్ళని కంట్రోలు చెయ్యలేక నా చావుకొస్తుంది" అన్నాను.

వాడు సినిమా కబుర్లు చెప్తూవుంటే కాలం గడిచిపోయింది. భోజనం క్యారేజీలో తెప్పించాను. భోజనం చేశాక సెకండ్ షో సినిమాకి వెళ్దామని తగులుకున్నాడు.

'సీతారామ కళ్యాణం' ఎప్పుడో ఇరవై ఏళ్ళక్రితం చూశాడట, మళ్ళీ దొరకలేదట చూద్దామంటే. రామారావు ఎంత గొప్పగా చేశాడో అందులో అని ఒకటే పొగడ్డం.

"సరే! ఎటూ రెండింటివరకూ మేలుకుని సీతారామ కళ్యాణం చెయ్యాలి గనుక సెంటర్లో ఒక స్ట్రాంగ్ టీ త్రాగిపోదాం" అన్నాను.

"హాల్లో క్యాంటీన్ వుంటుంది గదా! అక్కడ త్రాగుదాం" అన్నాడు మాధవ్.

"సినిమా హాల్లో టీయా! జన్మలో త్రాగను. ఇప్పటికి రెండుసార్లు త్రాగాను. ఒకసారి వాంతులు, రెండోసారి విరోచనాలు" అన్నాను.

"అమ్మ బాబోయ్! అయితే వద్దులే" అన్నాడు.

సెంటర్లో టీ లేదు. కాలనీ చివర లారీలు ఆగేచోట టీ వుంటుందని వెళ్తే అక్కడ టీ దుకాణం లేదు.

ఆ దుకాణం మూసివుంది. దాని ప్రక్కనే వున్న పూరింట్లో నిల్చుని వున్న ఆడమనిషిని చూసి నాకు అనుమానం వచ్చింది ఎందుకో! తేరిపార చూశాను. ప్రోతల్ ఏమో అనిపించింది.

నన్ను చూసి లోపలకు వెళ్ళిపోయింది. నేను ఆ ఇంటి ముందుకు వెళ్ళి కేక పెట్టాను.

ఆమె బైటికి వచ్చింది.

వీధి దీపం కాంతిలో చూశాను. మనిషి నల్లగావున్నా ముఖం కళగానే వుంది. ముప్పై ఏళ్ళుంటాయి ఆమెకు. నీటుగా ముస్తాబై సన్నజాజులు తురుముకునివుంది. విటుల కోసం ఎదురుచూస్తున్నదన్నమాట.

"టీ కొట్టు నీదేనా?" అన్నాను.

"కాదు సారూ! కుట్టీది" అంది.

"కొట్టు కట్టేశాడా?"

"లేదు సారూ! కొట్టు తియ్యడంలేదు" అంది.

"ఏం?" అన్నాను.

"ఏమో సారూ! నెల దాటిపోయింది వెళ్ళిపోయి" అంది.

నెల క్రితం వెళ్ళిపోయాడని చెప్పగానే సూర్య నారాయణ కేసు గుర్తొచ్చింది. అది జరిగి నెలదాటింది.

నేను ఆ మనిషిని మరి కొన్ని ప్రశ్నలు అడుగుదామని అనుకుంటూ వుండగా "వెధవ టీ కోసం ఇంత టైమ్ వేస్టు చెయ్యాలా? మేం మా సినిమా కథ కోసం కూడా

ఇంత టైమ్ వేస్టుచెయ్యం తెలుసా?" అంటూ మాధవ్ నన్ను బరబర లాక్కుని పోయాడు.

8

రాత్రి పది దాటింది.

కాలనీకి చివరగా వుండే ప్రాంతానికి వచ్చాను. అక్కడన్నీ గుడిసెలే వున్నాయి. కల్లు, సారాయి దుకాణాలు రోడ్డు ప్రక్కనే వున్నాయి. కాలనీలో క్వార్టర్లు ఎంత అందంగా వరుసలో వుంటాయో దానికంతా విరుద్ధంగా వుంటుందిక్కడ. చెత్తా చెదారంతో గలీజుగా వుంటుందిక్కడ.

పెట్టీ టీ స్టాల్ ప్రక్కన వేపచెట్టు నీడలో నిల్చున్నాను. వెన్నెల చెట్ల కొమ్మల్లోంచి దూసుకుని వస్తోంది.

ప్రక్కన వూరింట్లో తెల్లచీర కట్టుకుని ఆమె గుమ్మంలోకి వచ్చింది.

సన్నజాజుల పరిమళం గుబాళిస్తోంది.

నేను అచ్చం కామంతో దహించుకుపోతున్న విటుడి వేషం వేసుకొచ్చాను. పల్చటి లాల్చీ, పైజామాలకు సెంటు పూసుకొచ్చాను.

ఆమె దగ్గింది.

నేను చిటికవేశాను ఆమె చిటికకు రెస్పాన్సుగా.

"రా...." అంది ఆమె. అచ్చం ఎల్లారీశ్వరి గొంతును అనుకరించినట్లనిపించింది.

నేను కదిలాను. ఆమె లోపలకు వెళ్ళింది. నేను వెళ్ళగానే తడిక తలుపు మూసింది.

"నిన్ననే రావాలనుకున్నాను. కాని మావాడొకడు పడనివ్వలేదు" అన్నాను.

"నిన్న ఇదే టయానికొచ్చారు గదూ! ఆకుపచ్చ కారులో వచ్చారు. టీ కొట్టువాడు ఎక్కడికి పోయాడని అడిగారు. నేను గుర్తుపట్టాలే" అంది ఆమె నవ్వుతూ.

లోపల లాంతరు వెలుగుతోంది. దాన్ని పెద్దదిచేసి నన్ను చెయ్యిపట్టుకుని తీసికెళ్ళి మంచంమీద కూర్చోబెట్టింది.

"నాకన్నీ గుర్తుంటాయి. మీరు మళ్ళీ సంవత్సరం తర్వాతొచ్చినా గుర్తుపడ్తాను" అంది.

"అబ్బా! అంత గుర్తుంటుందా నీకు. నువ్వు మా డిపార్టుమెంటులో వుంటే బాగుండునే" అన్నాను.

తర్వాత నాలిక్కరుచుకున్నాను. నేను పోలీసు వాడినని తెలిస్తే ఆమె ఏ విషయమూ చెప్పకపోవచ్చు.

"ఏం డిపార్టుమెంటు మీది?" అని ఆమె నన్ను ప్రశ్నించింది.

"మాది చేపలు పట్టే డిపార్టుమెంటులేగాని నీ పేరు ఏమిటి?"

"చిలకమ్మ" నవ్వింది గలగలా నా భుజాలమీద చేతులు వేస్తూ.

తర్వాత ప్రక్కనే కూర్చుంది.

"మందు కావాలి" అన్నాను.

"ఓహోఁ....అయితే తెల్లార్లూ వుంటావా? పాతిక ఔతుంది" అంది.

"తెల్లారేదాకా వుంటా!" అని ఏభై కాగితం ఆమెకిచ్చాను.

"నేనిప్పుడే పట్టుకొస్తాను" అని ఆమె బైటకు వెళ్ళి పదినిముషాల్లో వచ్చింది.

చేతిలో ఏదో పొట్లాం వుంది.

"ఏమిటి?" అన్నాను.

"మందులోకి గుడ్లు, మిరపకాయ బజ్జీలు" అంది నవ్వుతూ.

రెండు గ్లాసుల్లో మందుపోసి పొట్లాలు విప్పింది.

నేను గ్లాసులో ద్రవాన్ని చూసి "అబ్బే మంచిది కాదు" అన్నాను.

"ఎలా తెలుసు?" అంది.

"నేను వాసనచూసి గుర్తుపట్టగలను" అన్నాను.

"మరి ఎలా?" అంది.

"నువ్వు కానివ్వు. నేను తర్వాత స్వయంగా తెచ్చుకుంటాను" అన్నాను.

ఆమె మొదలుపెట్టింది. కొంచెం సేపట్లోనే ఖాళీ చేసింది.

"నువ్వు నాటు సారా త్రాగే రకంలా వున్నావే" అన్నాను.

ఆమె నవ్వి "అదీ ఇదీ ఒకటే. అది తెల్లగా వుంటుంది. దీనికి రంగు కలుపుతారు" అంది.

చిలకమ్మకు మందు తలకెక్కేదాకా ఓపికపట్టాను. ఆమె ముఖంలో నిషా ఎక్కిన మార్పు గమనించి మొదలుపెట్టాను.

"ప్రక్క హోటల్ వాడి పేరేమిటి కుట్టి గదూ!"

"ఆఁ....శంకరన్ కుట్టి. మళయాళంవాడు."

"ఎన్నాళ్ళైంది వాడు పోయి?"

"నెల."

"నీకు బాగా గుర్తుందా?"

"ఆఁ—"

"సూర్యనారాయణ అనే కుర్రాడిని కుర్రాడిని చంపి

గోతాంలో కట్టి మూరంగా పారేశారు గుర్తుందా?"

"అవును. నేనూ చూశాను శవాన్ని."

"పట్టి వెళ్ళింది ఆ రోజు నేనా?"

"అవును. ఆ రోజే. నాకు గుర్తుంది. అంతకుక్రితం రాత్రి సూరిబాబు, ఆడూ పేకాడారు. నేను చూశాను" అంది చిలకమ్మ.

"సూర్యనారాయణ, పట్టి పేకాట ఆడేవాళ్ళా?"

"ఆఁ అప్పుడప్పుడూ ఆడేవాళ్ళు."

"ఆ రాత్రి పేకాట ఆడారన్నమాట."

"ఔను. ఆ రోజు నాకు బేరాలు తగల్లేదు. రెండు రూపాయలు అప్పు ఇవ్వమని అడగడానికి పట్టి దగ్గరకు వెళ్ళాను. నేను అప్పు అడిగితే కసురుకున్నాడు. డబ్బులు పోయి నేను చస్తుంటే మధ్యలో నీ గోడవేంటన్నాడు."

"వెరీగుడ్ చిలకమ్మా! ఏభై రూపాయలు పోతే పోయాయిగాని, మంచి ఇన్ఫరమేషన్ చెప్పావు. మరి ఇన్నాళ్ళూ ఈసంగతి చెప్పలేదేం స్టేషన్‌కొచ్చి" అన్నాను.

చిలకమ్మ అదిరిపడింది నా పోలీసు భాష విని.

"ఎవరు బాబూ మీరు?" అంది.

"నేను ఇన్స్పెక్టర్నిలే. అది సరేగాని అంతకుముందు రాత్రి సూర్యనారాయణ పట్టితో పేకాట ఆడిన సంగతి నువ్వు స్టేషన్‌కొచ్చి పోలీసులతో ఎందుకు చెప్పలేదు?" అని అడిగాను.

"నా మాట ఎవరు వింటారు బాబూ! నేను వచ్చి చెప్తే ఆడిని నువ్వే చంపావని మీ పోలీసులు నన్ను జైల్లో పడేసేవాళ్ళు. లేనిపోని తద్దినం నాకెందుకని పూరుకున్నాను" అంది చిలకమ్మ.

9

మర్నాడు నేను ఎస్.ఐ. జగన్నాథ్, సిబ్బందితో వచ్చి, కుట్టీ హోటల్ తెరిపించి పరిశోధించాను.

లోపల చూరులో చెప్పులు కనిపించాయి. ఒకమూల నెత్తురు గడ్డకట్టుకుపోయిన ఆనవాళ్ళు దొరికాయి.

సూర్యనారాయణని కుట్టీ మట్టుపెట్టాడనడానికి ఆధారాలు దొరకడంతో నాకు వుత్సాహం వచ్చింది.

మురళీకృష్ణను స్టేషన్‌కి పిలిపించి చూపిస్తే ఆ చెప్పులు తన తమ్ముడివే అని గుర్తుపట్టి చెప్పాడు.

నేను కుట్టీని పట్టుకోవడానికి అక్కడే వున్న మళయాళీలను కలుసుకున్నాను. అందులో కొందరికి కుట్టీ అడ్రస్ తెలుసు.

శంకరన్ కుట్టీని అరెస్టు చేయించమని నేను అతని అడ్రసు, కేసు వివరాలు పై అధికారులకు పంపించాను.

వారం రోజులకు కేరళ పోలీసులు అతన్ని అరెస్టు చేసి ఆంధ్రప్రదేశ్‌కు పంపించారు. కుట్టీ మళ్ళీ చేరవలసిన చోటుకే చేరుకున్నాడు.

కుట్టీ తను అతన్ని చంపినట్టు ఒప్పుకున్నాడు. ఎందుకు చంపిందీ ఇలా వివరించాడు.

"ఆ రోజు రాత్రి పదిగంటలు దాటాక సూరి నా టీ స్టాల్‌కి వచ్చాడు. వరసగా రెండుసార్లు సినిమా చూసి వచ్చానని చెప్పాడు. తర్వాత టీ త్రాగాడు.

కొంచెంసేపట్లో పాలు అయిపోయాయి. నేను కొట్టు కట్టేశాను. పేకాట ఆడదామా? అని అడిగాడు. నేను సరే అన్నాను.

అతని దగ్గర యాభైరూపాయలు వున్నాయి. అర గంటలో ఆ ఏభై నేను గెల్చుకున్నాను. అప్పుడు సూరి

పదిరూపాయలు నన్ను అప్పు అడిగాడు. నేను ఇచ్చాను. అతను వరుసగా ఆటలు గెల్చాడు. అతని యాభై కాక నావి నూటయాభై పోయాయి.

అప్పటికి పన్నెండైంది. నా దగ్గర ఇక పైసాలేదు. నా హేండ్ పూర్తిగా డౌన్ అయిపోయింది. తెల్లవారితే పాలవాళ్ళకి ఇరవై రూపాయలు కట్టాలి. లేకపోతే వాళ్ళు పాలు ఇయ్యరు. పాలు లేకపోతే నా టీ స్టాల్ నడవదు. తెల్లవారుతుంది పాలవాళ్ళు వస్తారు. ఎక్కడికైనా పోయి డబ్బు తెచ్చేందుకు వ్యవధిలేదు. నాకు నూరి డబ్బు ఇస్తేనే గతి.

నేను ఇరవై రూపాయలు అప్పు అడిగాను. మళ్ళీ రేపు రాత్రికి ఇచ్చేస్తానని చెప్పాను. మళ్ళీ పేకాట ఆడితే ఇస్తానన్నాడు. నేనిక ఆడను అని చెప్పాను. ఆడకపోతే ఇవ్వనని అన్నాడు.

నాకు కోపం వచ్చింది. కాని కోపం అణుచుకుని బ్రతిమాలాను. అతను ఎంతకూ ఒప్పుకోలేదు ఇరవై రూపాయలు ఇవ్వడానికి. పైగా మీ మళయాళం వాళ్ళని నమ్మగూడదు అన్నాడు.

నాకు ఆవేశం వచ్చింది. లాగి చెంపమీద కొట్టాను. అతను కొట్టాడు. ఇద్దరం కొట్టుకున్నాం. నేను అతన్ని గొంతు దగ్గర పట్టుకున్నాను. ఊపిరి అందక చచ్చిపోయాడు. గోతాంలో కట్టి కాలనీ చివర పారేశాను. ఒక లారీ ఎక్కి మా ఊరు వెళ్ళిపోయాను."

శంకరన్ కుట్టీ చెప్పినదంతా విని "జూదగాళ్ళ గతి అంతే" అన్నాను నిట్టూరుస్తూ.

"అవును సార్!" అన్నాడు జగన్నాథ్.

—: అయిపోయింది :—